

Vyprávění pamětníka

Já se děti jmenuju inženýr Leo Rotter. Narodil jsem se 7.května 1931. Měl jsem krásné dětství než přišli Němci. Původně jsme bydleli v Masarykově čtvrti u Prachárny 9 v továrním bytě. Můj otec byl žid a já jsem se za to nikdy nestyděl. Maminka byla křesťanka. No, měl jsem se výborně, no protože otec měl vysokej plat na tu dobu a každé rok jsme byli někde v Jugoslávii, nebo nebo někde v Itálii, nebo v zimě v Rakousku v Alpách. Lyžoval, plaval jsem. No a to trvalo než přišel Hitler.

Po vypuknutí války se otec rozhodl pro „rozluku“ s matkou. Bylo to jen „na oko“, doufal, že nás tím uchrání před koncentračním táborem. Já si myslím, že to byla chyba. Otec tak byl zařazen do jednoho z prvních transportů a v dubnu roku 1942 odjel do Terezína. Odsud byl poslán do Osvětimi, kde v říjnu roku 1944 zemřel. Pamatuji si na okamžik, kdy jsem se s otcem loučil a dával mi poslední rady.

Říkal mě chlape, až se budeš ženit, vem si ženskou alepoň o čtyři, o pět let mladší, aby tě na starý kolena měl kdo ošetřovat. A pamatuj si, co za jeden den vyženiš, to třeba za 10 let nevyděláš. To měj na zřeteli.

Po odjezdu otce jsme se měli špatně. Moje matka musela pracovat a já jsem se schovával u rodiny Malých ve Strážku . Ven jsem vycházel pouze v noci, nesměl jsem chodit ani do školy, učil jsem se doma.

O to víc jsem si užíval studium po válce. Šel jsem na gymnázium a pak na Vysokou školu chemicko-technologickou v Praze. I vysoká škola mi ale připomínala válku, protože jsme měli každou středu vojenská cvičení. Neměl jsem rád zbraně. Jednou jsme měli cvičení se samopaly a já jsem nechtěně vystřelil. Všichni též začali střílet a náš vedoucí zakřičel:

"Kterej blbec to vystřelil?!"

Na víkendy jsem jezdil za rodiči a později i za svou láskou Jiřinkou. Poznal jsem ji, když jí bylo 12 a mně 16. Vzali jsme se v dubnu roku 1957. O rok později se nám narodila naše jediná dcera Eva. Žili jsme spolu dlouhých 61 let.